

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „P1“ 2015-12-21 SKUNDO**

2016 m. kovo 10 d. Nr. S-54 (7-3/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršeliienės
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas
Linos Vosyliienės

sekretoriaujant
dalyvaujant šalims

Jūratei Dalmantaitei
Muitinės departamento atstovui Dariui Binkiui
UAB „P1“ atstovui nedalyvaujant

2016 m. vasario 2 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „P1“ (toliau – Pareiškėjas) skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2015-11-27 sprendimo Nr. 1A-534, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas ginčijamu sprendimu patvirtino Kauno teritorinės muitinės (toliau – Kauno TM) 2015-08-14 supaprastinto patikrinimo ataskaitą Nr. 5KM18/31-0676S, kuria Kauno TM Pareiškėjui apskaičiavo ir įregistravo mokestinę prievolę: 11361 Eur muitą ir 1136 Eur baudą.

Kauno TM, vykdydama Muitinės departamento 2015-07-03 sprendimą Nr. 1A-299, atlikusi pakartotinį Pareiškėjo supaprastintą mokestinį patikrinimą dėl į Bendrijos muitų teritoriją importuotų prekių, deklaruotų importo deklaracijose (toliau – EID) Nr. 15LTKR2000IM003DA9 (2015-01-30), Nr. 15LTKR2000IM004957 (2015-02-03) ir Nr. 15LTKR2000IM004930 (2015-02-03) (toliau – ginčo importo deklaracijos), klasifikavimo, muitinės vertės nustatymo ir importo mokesčių apskaičiavimo teisingumo, pakeitė importuotų prekių TARIC kodus, nepripažino deklaruotos prekių sandorio vertės muitine verte ir ją nustatė vadovaudamasi 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – Bendrijos muitinės kodeksas; BMK), 31 straipsnio nuostatomis bei Pareiškėjui apskaičiavo ir įregistravo aukščiau nurodytą mokestinę prievolę.

Sprendime nurodyta, jog ginčas kilo dėl to, ar muitinė pagrįstai nepripažino Pareiškėjo iš Kinijos importuotų prekių ir deklaruotų importo deklaracijose Nr. 15LTKR2000IM003DA9 (2015-01-30), Nr. 15LTKR2000IM004957 (2015-02-03) ir Nr. 15LTKR2000IM004930 (2015-02-03) deklaruotos sandorio vertės muitine verte, taip pat Pareiškėjas nesutinka su muitinės nustatyta prekių muitine verte.

Muitinės departamentas nurodo, kad ginčo atvejui taikytini Bendrijos muitinės kodekso 28–36 straipsniai, 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio

Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – BMKĮN), 141–181 a straipsniai bei 23 ir 24 priedai, Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2004-04-28 įsakymu Nr. 1B-431 „Dėl importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių patvirtinimo“ patvirtintos Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklės (toliau – Taisyklės).

Pagal BMK 29 straipsnio 1 dalies „b“ punktą importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, jeigu prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamų prekių pardavimui arba kainai neįmanoma įvertinti. BMKĮN 181a straipsnyje numatyta, jog muitinė neprivalo importuotų prekių muitinės vertės nustatyti remdamasi sandorio vertės metodu, jei ji, atsižvelgusi į pagrįstas abejones, nėra įtikinama, kad deklaruojamoji vertė, remiantis BMK 29 straipsniu, atspindi sumokėtą arba mokėtiną bendrą sumą.

Sprendime nurodyta, jog Muitinės departamentas sutinka su skundžiamoje supaprastinto patikrinimo ataskaitoje nurodytu Pareiškėjo pateiktų dokumentų įvertinimu (todėl jų nekartos) ir išvada, kad deklaruotų prekių kaina (0,27–0,29 Eur už avalynės porą) yra 5–8 kartus mažesnė už kitų importuotojų deklaruotas panašių prekių sandorio vertes (mažiausia kaina yra 1,46 Eur ir 2,43 Eur už avalynės porą), o pateikti dokumentai nepagrindžia mažos prekių įsigijimo kainos.

Pareiškėjo skunde išdėstyti argumentai, jog importuota avalynė buvo nekokybiška, su defektais, taip pat nepaneigia muitinės nustatytų faktų (neišsami informacija apie importuojamų prekių kiekius ir prekių kokybę, pateiktos skirtingo turinio sutartys, nežinomas asmuo, atstovavęs prekių pardavėjui) ir nepagrindžia deklaruotos žemos kainos. Muitinės departamentas, įvertinęs ginčo medžiagą, nustatė, jog nėra pateikta prekių kokybę patvirtinančio dokumento (kokybės sertifikato), kuris vienareikšmiškai nurodytų importuotų prekių kokybę. Informacija, pateikta importuotą avalynę apibūdinančiuose dokumentuose, yra prieštaringa ir iš jos negalima daryti vienareikšmės išvados, kokius defektus turėjo (ir ar išvis turėjo) importuota avalynė. Pavyzdžiui: 1) muitinės deklaracijose prekė aprašyta „su galimais defektais“; 2) Kinijos įmonės „SI“ išrašytose sąskaitose yra įrašas „dėvėtos, B klasė“; 3) Pareiškėjo Lenkijos įmonei išrašytose sąskaitose nėra jokio įrašo apie tai, jog prekės turi defektų; 4) Pareiškėjo papildomai pateiktame dokumente „Derybinio susitikimo protokolas“ yra nurodomi kiekvienos siuntos avalynės defektai (moraliskai pasenę modeliai; prekės, netekusios estetiškos išvaizdos; spalvos skirtumai; pastebimi klėjai; nekokybiškos siūlės). Todėl buvo padaryta išvada, jog Pareiškėjas nepateikė neginčijamų ir tinkamų įrodymų, pagrindžiančių veiksnis, sąlygojusius tokią žemą importo kainą.

Sprendime taip pat nurodyta, jog Pareiškėjo pateiktose sąskaitose yra nurodytos tik pristatymo sąlygos „DDU Kaunas“, tačiau sąskaitoje nėra išskirta, kokią kainos dalį sudaro transportavimo išlaidos. Dokumentai, pagrindžiantys prekių transportavimo, draudimo ir prekių pakrovimo–iškrovimo išlaidas, faktiškai patirtas gabenant prekes iš Kinijos į Kauną, muitinei nebuvo pateikti.

Pagal BMK 32 str. 2 dalies e punktą taikant sandorio vertės metodą papildomos pinigų sumos (prekių vežimo ir draudimo išlaidos, su prekių vežimu susiję krovimo ir tvarkymo privalomieji mokėjimai) prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinios kainos gali būti pridedamos tik remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis. Pareiškėjas nepateikė dokumentų, iš kurių būtų galima nustatyti prekių gabenimo maršrutą bei faktiškai patirtas išlaidas gabenant importuotas prekes iš Kinijos į Kauną. Esant neišsamiems duomenims apie prekių maršrutą ir su prekių gabenimu patirtas išlaidas, padaryta išvada, jog nėra objektyvių ir kiekybiškai įvertinamų duomenų apie patirtas prekių pristatymo išlaidas, todėl sandorio vertės metodas negali būti taikomas.

Atsižvelgdamas į tai, kad deklaruota prekės kaina 5–8 kartus mažesnė už kitų importuotojų deklaruotas panašių prekių kainas, kad dokumentuose pateikta neišsami ir prieštaringa informacija, kad pateikti dokumentai nepagrindžia žemos prekių kainos, kad nepateikti dokumentai, pagrindžiantys faktiškai patirtas prekių transportavimo išlaidas,

Muitinės departamentas priėjo prie išvados, jog prekių pardavimui arba jų kainai turėjo įtakos tam tikros sąlygos ir aplinkybės, kurių poveikio prekių pardavimo sandorio vertei neįmanoma nustatyti (BMK 29 str. 1 d. b p.), todėl pagrįstai buvo nepripažinta deklaruota sandorio vertė.

Dėl kitų muitinės vertės nustatymo metodų taikymo sprendime nurodyta, jog pagal BMK 30 str. 1 dalį, jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti vadovaujantis 29 straipsniu, ji turi būti nustatoma paeiliui taikant 2 dalies a, b, c ir d punktus iki pirmojo punkto, pagal kurį šią vertę įmanoma nustatyti, su sąlyga, kad deklaranto prašymu c ir d punktai turi būti taikomi atvirkštine tvarka. Pareiškėjo skunde išdėstyti argumentai dėl BMK 30 straipsnyje numatytų prekių muitinio įvertinimo metodo taikymo yra abstraktūs, nenurodoma, kokiais dokumentais grindžiamos prekių charakteristikos ir kitos savybės. Pareiškėjas nepateikė dokumentų, iš kurių būtų galima nustatyti importuotų prekių savybes (prekių gamintojas, jų reputacija rinkoje), leidžiančias nustatyti, jog tai yra tapačios ar panašios prekės pagal jų apibrėžimus, kaip tai numatyta BMKĮN 150 ir 151 straipsniuose, todėl Kauno TM pagrįstai netaikė tapačių (30 str. 2 d. a p.) ir panašių (30 str. 2 d. b p.) prekių muitinio įvertinimo metodų.

BMK 30 str. 2 d. c punkte numatyto muitinio įvertinimo metodo taikymą reglamentuoja Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2007-05-03 įsakymu Nr. 1B-317 „Dėl dedukcinio prekių muitinės vertės nustatymo metodo taikymo instrukcijos patvirtinimo“ patvirtinta Dedukcinio prekių muitinės vertės nustatymo metodo taikymo instrukcija (toliau – Instrukcija). Nustatyta, kad ginčo atveju Pareiškėjas visas prekes pardavė vienam susijusiam pirkėjui, o tai neatitinka Instrukcijos 6 punkto nuostatų, todėl dedukcinis muitinio įvertinimo metodas taip pat pagrįstai nebuvo taikytas.

Sprendime nurodyta, jog BMK 30 str. 2 dalies d punktas taip pat pagrįstai buvo netaikytas, nes Pareiškėjas nepateikė, o muitinė negali reikalauti iš ne Bendrijos asmens pateikti tikrinimui arba leisti naudotis bet kuriais apskaitos dokumentais ar kitais duomenimis, kurių reikia šiai vertei nustatyti. Taigi, muitinei nėra pateikti duomenys apie prekių gamybos išlaidas, kaip tai numato BMK 30 str. 2 dalies d punkto pirma įtrauka.

Pagal BMK 31 straipsnį, nesant galimybės muitinę vertę nustatyti vadovaujantis 29 arba 30 straipsniais, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Bendrijoje ir atsižvelgiant į žemiau šiame straipsnyje išdėstytas nuostatas. Vadovaujantis BMK 31 str. 1 dalimi ir BMKĮN 151 straipsnio nuostatomis, nustatant prekių muitinę vertę gali būti naudojami duomenys, surinkti importuojančioje šalyje. Muitinės departamentas, įvertinęs PREMI duomenų bazės išrašus, konstatavo, jog Pareiškėjo importuotų prekių muitinis įvertinimas atliktas remiantis PREMI duomenų bazėje esančiais duomenimis, iš kitų importuotojų deklaruotų panašių prekių parenkant mažiausias sandorio vertes, ir tai atitinka BMK 31 straipsnio, BMKĮN 151 straipsnio ir Taisyklių nuostatas.

Pareiškėjo teiginiai dėl prekių muitinės vertės nustatymo neteisingumo įvertinti kaip abstraktūs, nenurodant, kokios konkrečiai Taisyklių nuostatos buvo pažeistos, be to, joks teisės aktas neįpareigoja muitinės muitinei vertei nustatyti kreiptis į ekspertus. Teigiama, jog importuotų prekių muitinei vertei nustatyti pakako duomenų, esančių PREMI duomenų bazėje.

Kadangi Pareiškėjas savo skunde nebuvo pateikęs jokių prieštaravimų dėl apskaičiuotų mokesčių ir paskirtos baudos dydžio, sprendime plačiau dėl to nepasisakyta.

Sprendime taip pat nurodyta, jog Pareiškėjo prašymu Kauno TM 2015-09-14 sprendimu Nr. 7205/10000322218 sustabdė priverstinio išieškojimo vykdymą, iki bus išspręstas mokestinis ginčas, todėl Pareiškėjo prašymą dėl priverstinio išieškojimo sustabdymo paliko nenagrinėtą.

Pareiškėjas su skundžiamu sprendimu nesutinka ir prašo Komisijos jį panaikinti.

Pareiškėjas, remdamasis BMK 29 ir 30 straipsnių nuostatomis, nurodė, jog sandorio vertės metodas nustatant importuojamų prekių muitinę vertę yra prioritetas ir netaikytinas tik tuo atveju, kai juo neįmanoma nustatyti muitinės vertės.

Pareiškėjas, importavęs prekes pagal ginčo EID, Kauno TM pateikė pardavimo sąskaitas ir tarptautinius CMR važtaraščius bei dokumentus apie finansinį atsiskaitymą grynaisiais pinigais. Pareiškėjas ginčo nagrinėjimo metu papildomai pateikė Honkongo įmonės

„SI“ 2015-02-13 prašymą, ketinimų protokolą bei derybinio susitikimo protokolus, išsamiai atskleidžiančius Pareiškėjo ir Honkongo įmonės derybų dėl sandorio kainos eigą. Iš šių dokumentų, pasak Pareiškėjo, galima vienareikšmiškai nustatyti sandorio vertę, todėl Muitinės departamentui nebuvo jokio pagrindo jos nepripažinti.

Dėl Kauno TM nustatytų prieštaravimų, jog sąskaitose Nr. SG0085/14, Nr. SG0156/14 ir Nr. SG0120/14 nurodyta tik pakuočių skaičius ir pakuočių vieneto kaina, tačiau nėra nurodyta avalynės porų skaičius bei poros kaina, Pareiškėjas nurodė, jog šalys, sprendamos dėl tarpusavio atsiskaitymų, nustatė pakuotės kainą, o ne avalynės poros kainą. Tai nėra joks trūkumas, ši aplinkybė netrukdo nustatyti sandorio vertę ir neeliminuoja galimybės taikyti sandorio vertės metodą.

Kaip prieštaravimas taip pat nurodyta aplinkybė, jog sąskaitose Nr. SG0156/14 ir Nr. SG0120/14 yra nurodyta taikoma kainos nuolaida, tačiau nėra nurodyta nuolaidos taikymo priežastis, be to, komercinėje sutartyje Nr. 14/10/2014 (toliau – Komercinė sutartis) nėra aptartas nuolaidų taikymas. Pareiškėjas teigia, jog nuolaidų taikymą pagrindžia sąskaitos Nr. SG0085/14, Nr. SG0156/14 ir Nr. SG0120/14, 2014-11-06 ir 2014-09-05 derybinių susitikimų protokolai, kurie leidžia daryti vienareikšmę išvadą apie nuolaidų taikymo priežastis, mastą ir konkrečios prekių kainos nustatymo ypatumus. Pareiškėjas taip pat akcentuoja, jog įrodymai turi būti vertinami ne pavieniui, o atsižvelgiant į jų visumą.

Pareiškėjas akcentuoja, jog 2014-09-05 derybinio susitikimo protokole kaip derybų rezultatą šalys fiksavo tokias nuostatas:

„1. Vieno vyriškos ir moteriškos avalynės konteinerio kaina negali būti mažesnė kaip 5200 ir didesnė kaip 5900 JAV dolerių;

2. Kiekvieno asortimento kaina sutariama prieš kiekvieną pristatymą;

3. Į kainą įeina prekių draudimo ir transportavimo išlaidos;

4. Konkrečią prekių konteinerio kainą nustato įgalioti šalių atstovai tarpusavyje suderinę tai telefonu ar elektroninio ryšio priemonėmis;

5. Kainos fiksuojamos pagal sąskaitą.“

Pareiškėjas nurodo, jog šios nuostatos su tam tikrais pakeitimais buvo perkeltos į Komercinę sutartį, kuri pagal savo turinį yra daugiau organizacinė nei pirkimo–pardavimo sutartis. Svarbi šios sutarties sąlyga ta, kad konkrečią kainą lems susitarimas dėl individualaus prekių asortimento prieš kiekvieną pristatymą, o kaina fiksuojama sąskaitoje (Komercinės sutarties 2.1–2.2 punktai).

2014-11-06 derybinio susitikimo protokole užfiksuotas šalių susitarimas dėl 8 siuntų asortimento ir kiekvienos siuntos kainos, kurios atitinka nurodytąsias sąskaitose Nr. SG0085/14, Nr. SG0156/14 ir Nr. SG0120/14. Taigi, būtent pastarieji dokumentai ir leidžia patikimai spręsti apie sandorio vertę. Muitinės nustatyta vertė yra didesnė ne tik už Pareiškėjo nurodytą įsigijimo kainą, bet ir didesnė už tą, kuria prekės buvo parduotos Lenkijos įmonei X

Pareiškėjas taip pat nurodo, jog aplinkybė, kad mokėjimas pagal sandorį yra atliktas ne tiesiogiai pardavėjui, o pardavėjo nurodytam kitam subjektui, negali būti pagrindas netaikyti sandorio vertės. Tokia atsiskaitymo galimybė buvo numatyta 2014-11-06 derybinio susitikimo protokole.

Dėl Kauno TM pateiktų skirtingo turinio Komercinės sutarties variantų Pareiškėjas nurodė, jog derybų metu buvo rengiami keli sutarties variantai, todėl per apsirikimą pirminėje ginčo nagrinėjimo stadijoje pateikė ne galutinį sutarties variantą, kuris turėtų būti pripažįstamas niekiniu ir neturinčiu įrodomosios vertės. Be to, nustatant sandorio vertę, kur kas reikšmingesniu dokumentu pripažintinas 2014-11-06 derybinio susitikimo protokolas, o ne Komercinė sutartis. Būtent minėtas derybinio susitikimo protokolas ir jo pagrindu išrašytos sąskaitos laikytini pagrindiniais dokumentais sandorio vertei nustatyti.

Dėl sąskaitose nurodytų nuolaidų taikymo, nesant šios nuolaidos taikymo pagrindų, Pareiškėjas vėlgi akcentuoja šalių tarpusavio derybas ir jų rezultatą, kuris atsispindi sąskaitose.

Dėl prekių gabenimo ekonomiškai nepagrįstu maršrutu (iš Vokietijos prekės buvo gabenamos per Lenkiją į Lietuvą ir po muitinės procedūros „4200“ įforminimo tuo pačiu

transportu išgabentos atgal į Lenkiją) Pareiškėjas nurodė, jog toks maršrutas buvo sąlygotas elementarios verslo logikos – neatskleisti tiekėjo iš Kinijos Lenkijos įmonei.

Pareiškėjas nurodė, jog supaprastintas patikrinimas buvo atliktas tada, kai Pareiškėjas savo žinioje jau nebeturėjo importuotų prekių. Taigi, kai nebuvo galimybės jų apžiūrėti ir įvertinti, nors prieš tai prekės buvo išleistos į laisvą apyvartą. Pareiškėjas objektyviai dabar neturi galimybių pateikti daugiau įrodymų apie ginčo prekes, todėl visos abejonės dėl prekių muitinės vertės turėtų būti aiškinamos Pareiškėjo naudai.

Dėl BMK 30 str. 2 dalyje įtvirtintų kitų metodų taikymo Pareiškėjas nurodė, jog jis pateikė nuotraukas, iš kurių matosi importuotos prekės, kilmės šalis yra aiški, o be Pareiškėjo yra ir kitų įmonių, kurios importuoja avalynę iš Kinijos, todėl muitinė turėjo galimybę taikyti tapačių ar panašių prekių muitinio įvertinimo metodus.

Dėl apskaičiuojamosios vertės metodo (30 str. 2 d. d punktas) taikymo Pareiškėjas nurodo, jog muitinė turėjo galimybę kreiptis į eksportuojančios šalies muitinės administraciją, prašydama atlikti patikrinimą eksporto šalyje.

Pareiškėjas nurodo, jog Kauno TM taikytas BMK 31 straipsnis ir jo pagrindu PREMI duomenų bazės duomenys leidžia teigti, jog faktiškai Kauno TM galėjo taikyti tapačių ir panašių prekių metodus, o, nustatant sugedusių, sugadintų, sutarties sąlygų neatitinkančių prekių muitinę vertę, turėjo būti remiamasi turto vertintojų arba ekspertų išvadomis. Kauno TM turėjo galimybę kreiptis į nepriklausomus turto vertintojus arba pasiūlyti tai padaryti Pareiškėjui.

Nurodytų argumentų pagrindu nepagrįstai buvo nuspręsta importuotų prekių muitinę vertę nustatyti pagal BMK 31 straipsnį ir atitinkamai perskaičiuoti mokėtinus importo mokesčius.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas atmestinas, skundžiamas Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Komisija nurodo, kad ginčas kilo dėl to, ar muitinė pagrįstai nepripažino Pareiškėjo iš Kinijos importuotų prekių ir deklaruotų ginčo importo deklaracijose deklaruotos sandorio vertės muitine verte. Taip pat Pareiškėjas nesutinka su nustatyta prekių muitine verte.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjui sandorio vertės metodas netaikytas, vadovaujantis BMK 29 str. 1 dalies b punktu ir BMKĮN 181a straipsnio 1 dalimi. Pagal BMK 29 str. 1 d. b punktą importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, prireikus patikslinta vadovaujantis 32 ir 33 straipsniais, jeigu: „[...] b) prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamų prekių pardavimui arba kainai neįmanoma įvertinti“. BMKĮN 181a str. 1 dalyje yra nurodyta, jog muitinė neprivalo importuotų prekių muitinės vertės nustatyti remdamasi sandorio vertės metodu, jei, vadovaujantis šio straipsnio 2 dalyje nustatyta procedūra, ji, atsižvelgusi į pagrįstas abejonas, nėra įtikinama, kad deklaruojamoji vertė, remiantis BMK 29 straipsniu, atspindi sumokėtą arba mokėtiną bendrą sumą.

Nagrinėjamu atveju konstatuotina, kad mokesčių administratorius pateikė itin išsamius motyvus bei jų pagrindu padarė teisingas ir pagrįstas išvadas, todėl Komisija iš naujo jų nekartos. Pažymėtina, kad Pareiškėjo skundo, pateikto tiek Muitinės departamentui, tiek Komisijai, turinys praktiškai yra tas pats. Pareiškėjas Komisijai nepateikė jokių naujų argumentų ir įrodymų, paneigiančių šį mokesstinį ginčą nagrinėjusio Muitinės departamento padarytas išvadas. Tai seka iš žemiau nurodytų faktinių aplinkybių visumos teisinio įvertinimo.

Sandorio vertės metodas taikomas tik tuo atveju, kai apmokėjimo už prekes sąlygos yra aiškios ir pagrįstos konkrečiais įrodymais bei nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis. Nagrinėjamu atveju Pareiškėjo importuotų prekių (avalynės) apmokėjimo sąlygos nėra aiškios. Nustatyta, kad Pareiškėjo pagal ginčo EID importuotų prekių (avalynės) deklaruota sandorio vertė 5–8 kartus mažesnė, nei kitų importuotojų deklaruota panašių prekių kaina (*Pareiškėjo importuotų prekių kaina – 0,27–0,29 Eur už avalynės porą; PREMI duomenų bazėje esančių panašių prekių mažiausia vertė – 1,46 Eur*). Atkreiptinas dėmesys, kad Pareiškėjo importuotų

prekių vieneto kainą nustatė (apskaičiavo) pati Kauno TM (*Pareiškėjo pateiktuose dokumentuose (sąskaitose) buvo nurodyta tik pakuočių vieneto kaina*). Be to, Pareiškėjas tik Muitinės departamentui pateikė ketinimų protokolą (2014-09-05) ir derybinio susitikimo protokolą (2014-11-06), nors minėti dokumentai pagal jų sudarymo datas galėjo būti pateikti Kauno TM mokestinio patikrinimo metu bei atsakant į muitinės 2015-02-20 rašytinį nurodymą Pareiškėjui pateikti visus turimus dokumentus, svarbius tikrinamų prekių sandorio vertei nustatyti. Pažymėtina, jog derybinio susitikimo protokole (2014-11-06) 9 paragrafo 1 punkte nurodyta, kad pardavėjas įsipareigoja pirkėjui pateikti prekių ne mažiau kaip 10 siuntų (jūrinių konteinerių) per savaitę, o 2 punkte nurodyta, kad pirkėjui suteikiama teisė atsisakyti prekių, grąžinant jas pardavėjui tuo atveju, jei muitinės įstaiga nustatytų didesnę apmokestinamąją prekių vertę. Šiuo aspektu sutiktina su muitinės išvada, jog nurodytos nuostatos tik patvirtina, kad Pareiškėjas nėra pasirengęs atskleisti muitinei visų sandorio sudarymo aplinkybių dėl deklaruojamos prekių muitinės vertės. Ketinimų protokole (2014-09-05) pateikta abstraktaus pobūdžio informacija – nėra aptartos konkrečios sandorio aplinkybės, t. y. šio protokolo 3.1 punkte nurodyta, kad „šalys susitaria, kad derantis dėl prekių pirkimo–pardavimo bus siekiama susitarti dėl prekių pristatymo sąlygų ir galutinės prekių pirkimo–pardavimo kainos“. Taigi šis dokumentas negali būti vertinamas kaip dokumentas, pagrindžiantis prekių muitinę vertę. Pareiškėjas tiek Kauno TM, tiek Muitinės departamentui pateikė vieną komercinę sutartį Nr. 14/10/2014 (2014-10-04) (*pažymėtina, kad sąskaitose, pateiktose kartu su ginčo EID, buvo nurodyta, kad „komercinis sandoris sudaromas pagal sutartį“, tačiau sutarties nei numeris, nei data nenurodyti*), tačiau su skirtinga informacija apie kainų nuolaidų taikymą, t. y. Kauno TM Pareiškėjas pateikė sutarties vertimą, kuris papildytas atskiru punktu dėl kainų nuolaidos taikymo ir tai neatitiko sutarties, surašytos anglų kalba, nuostatų, o Muitinės departamentui su skundu Pareiškėjas pateikė sutarties vertimą į lietuvių kalbą be informacijos apie nuolaidas, atitinkančią minėtą komercinę sutartį. Be to, tiek sąskaitose, pateiktose kartu su ginčo EID, tiek komercinėje sutartyje Nr. 14/10/2014 (2014-10-04), tiek ketinimų protokole (2014-09-05) ir derybinio susitikimo protokole (2014-11-06) nenurodytas Honkongo įmonės „SI“ vardu sandorį sudaręs atstovas (konkretus asmuo), todėl šie dokumentai taip pat negali būti laikomi pagrindžiantys deklaruotą sandorio vertę. Pareiškėjas apmokėjimą pagal pateiktas sąskaitas atliko ne pardavėjui Honkongo įmonei „SI“, kaip nurodyta komercinės sutarties Nr. 14/10/2014 (2014-10-04) 3.3 punkte, o trečiajam asmeniui – Kinijos įmonei. Pareiškėjas tik Muitinės departamentui pateikė Honkongo įmonės „SI“ prašymą (2015-02-13, be Nr.) dėl finansinio mokėjimo Kinijos įmonei, tačiau šis prašymas taip pat surašytas nenurodant Honkongo įmonei atstovaujančio asmens. Pareiškėjas nepaaiškino, kodėl šis prašymas nebuvo pateiktas Kauno TM. Nurodytas atsiskaitymo būdas nėra ginčijamas, tačiau šiuo atveju, kadangi atsiskaitymo būdas yra susijęs su išskolinimo padengimu trečiajam asmeniui, muitinė neturėjo galimybės įsitikinti, ar atliktas mokėjimas trečiajam asmeniui neturėjo įtakos Pareiškėjo ginčo prekių deklaruotai sumažintai sandorio vertei. Taip pat Pareiškėjas nepateikė dokumentų, pagrindžiančių faktiškai patirtas prekių transportavimo išlaidas (*nesant objektyvių ir kiekybiškai įvertinamų duomenų apie patirtas prekių pristatymo išlaidas, sandorio vertės metodas negali būti taikomas*). Įvertinusi visas nurodytas aplinkybes, Komisija sutinka su Muitinės departamento padaryta išvada, kad prekių pardavimui arba jų kainai turėjo įtakos tam tikros sąlygos ir aplinkybės, kurių poveikio prekių pardavimo sandorio vertei neįmanoma nustatyti (BMK 29 str. 1 d. b p.). Atsižvelgus į tai, konstatuotina, kad BMKĮN 181a straipsnio 1 dalies pagrindu muitinė pagrįstai netaikė sandorio vertės metodo.

Komisija sutinka tiek su Muitinės departamento Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje (2–3 psl.), tiek su Kauno TM supaprastinto patikrinimo ataskaitoje (8–9 psl.) nurodytais BMK 30 str. 2 dalyje nurodytų kitų muitinio įvertinimo metodų išsamiais netaikymo motyvais, todėl papildomai jų nekartoja, tik pažymi, kad, nesant galimybės muitinę vertę nustatyti taikant sandorio vertės metodą ir BMK 30 str. 2 d. a, b, c, d punktus, ji pagrįstai buvo nustatyta vadovaujantis BMK 31 straipsniu, remiantis PREMI duomenų bazėje sukauptais duomenimis apie ginčo laikotarpiu importuotų prekių (avalynės) vertes.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2015-11-27 sprendimą Nr. 1A-534.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprenddami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene